

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castelló i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

ESPERO FERMAMENT
UNA CATALUNYA LLIURE
PERQUÈ FAREM FOC NOU

Assumpció
Cantalozella



Escriptora

Naps i cops

Anna
Ballbona



Estat de guerra

M'agradaria poder parlar de molts temes, d'aspectes de la literatura. De les condemnes. De la superioritat social de l'home sobre la dona, també en la nostra cultura europea, tan políticament correcta. M'agradaria discutir llargament sobre la varietat humana, els models de bellesa, d'edat. Voldria parlar de la manca de pensament profund que ens inunda, parlar de la fam i dir que no n'hi ha d'haver si es distribueixen bé els béns de la terra. De com ens deixem fer tants gols a les porteries de la nostra vida, un darrere l'altre, esborrant amb gran cruixit tots els béns socials que fins a finals del 2008 havíem aconseguit. Aturar-me al que va dir el Niño Becerra sobre la compensació de la distribució del diner després del crac del 29 fins al 2008. Com ens va ensenyar que en lloc de produir-se la recuperació d'aleshores, amb l'homogeneïtzació de les classes socials i l'aparició d'una classe mitjana àmplia, esdevenim serfs de la gleba.

M'AGRADARIA, SOBRETOT, parlar de la indecència d'una crisi provocada per les indecències del gran capital, parlar de com haurem de sortir al carrer, si cal, abans no ens converteixin a nosaltres, els fills i els néts, en els esclaus del món feliç de Huxley, sofrint una intervenció genètica que són ben capaços de

fer els oligofrènics obsessius de diner que dominen el món, la llibertat dels quals és més perillosa que la de l'home del xandall que corre per Catalunya.

VOLDRIA PARLAR de la misèria que provoca la misèria d'aquests dies que, al meu poble, ocasiona cues davant d'un edifici on es reparteixen trossos de carn, de peix, pots de mongetes, de cigrons, de tot allò que significa el nostre pa de cada dia, que cap senyor no ens dona ni mai no ens ha donat. Voldria parlar de la monstrositat que les elèctriques, amb connivència amb el poder estatal i autonòmic, realitzaran estenent unes torres enormes d'alta tensió davant mateix dels nostres pobles, al costat del nostre menjador; unes torres que, en el cas de la meua ciutat de Farners, encadenen l'única muntanya de la nostra vall que queda encara sense embolicar i continua en angle obtús cap al lloc sagrat medieval

Vull un estat en què lluitarem amb tota la nostra força perquè tot el que volia dir i no he dit sigui lliurat als inferns

d'aquests verals, el castell de Farners, just davant del vessant de l'altra banda de la serrada vall, és a dir, dins el castell gairebé. La línia que tenen l'enorme barra de fer passar pel mig d'una roca granítica catalogada per la Universitat de Girona –doctor Pallí i altre– com a conjunt d'interès de primer ordre. Que, ignorants del territori, baixen pel vessant de la relíquia de l'església romànica més genuïna de Catalunya, sense cap ferida del pas del temps, amagada com ha estat al mig dels boscos d'alzines, roures i castanyers, fins a aturar-se prop de la mil·lenària Argimon, delictes executat per la mà criminal del diner de les elèctriques aconduïdes pel sicari de l'Estat plantat al mig de Catalunya amb l'encàrrec de fer-nos menjar aquesta línia que el país Base va poder al·ludir –hi havia uns homes amb armes, amagats als boscos. Voldria parlar de tot això i de molt més, i voldria definir-me públicament pel partit polític en qui crec si no fos que em dic transversal dins el compromís, públicament agafat, per l'ANC, amb qui em jugo les virolles.

PERÒ NOMÉS DIRÉ que espero fermament una Catalunya lliure, per moltes raons, moltes, però sobretot perquè crec fermament que farem foc nou. Vull dir un estat en què lluitarem amb tota la nostra força perquè tot el que volia dir i no he dit sigui lliurat als inferns.

'París-Bis' i generacions

Vaig sortir de la presentació de *París-Bis*, la novel·la pòstuma de l'escriptor i periodista Quim Soler (Barcelona, 1940–1993), amb el cap bullint. Hi havia ajudat l'excel·lent vi negre, D.O. Montsant, servit al final, avinentesa del Centre Quim Soler, dedicat a la literatura i el vi. Novel·la imaginativa i experimental, l'aparició de *París-Bis* és una singular confluència dels astres: ha vist la llum 40 anys després que fos escrita, i 20 anys després de la mort del seu autor, que alguns recordaran perquè als anys vuitanta i noranta els portava a *La porta dels somnis*, el primer programa de literatura que va tenir Catalunya Ràdio. Ha vist la llum gràcies a la colla d'amics del Centre Quim Soler, que ha passat a ordinador el manuscrit –el llibre té 771 pàgines– i l'aposta de Leonard Muntaner per editar-lo. "És un text amarat de la literatura que Quim Soler apreciava, Rabelais, Vian, Joyce, Cortázar...", va dir Ricard Ripoll, que ha tingut cura de l'edició. I encara més: va revelar "el plagiat anticipat" que significa el IQ84 de Murakami (2009), on planteja un Tòquio paral·lel, com el París paral·lel de Quim Soler.

La presentació de *París-Bis*, abans d'ahir, a la Biblioteca de Catalunya, va ser un homenatge a Quim Soler i un reconeixement de la seva generació, els fills de la immediata postguerra, que s'acosten a la setantena o la sobrepassen. La confluència generacional era a la taula –Pep Albaladejo i Joan Rendé, membres del col·lectiu Ofèlia Dracs, com Soler, i Carles Pérez–, i entre el públic, on s'albiraven unes quantes personalitats fora de catàleg. Aquesta concurrència i els fragments de *París-Bis* que es van llegir –textos críptics i crítics amb apriorismes i simplificacions– em van fer pensar que tenia al davant aquella part de generació tap que no ha fet de tap. Aquella part de generació que va ser crítica amb una transició de paperina que els acabaria enviant a la perifèria. No per res, a la taula van citar el nom de Ramon Barnils, amb qui Soler havia col·laborat en la recuperació d'*El Be Negre*. No per res, Carles Pérez va fer una ferma defensa d'una ràdio exigent que oferia "obres cabdals de literatura universal" dins d'un programa generalista i no dins d'un espai residual per a especialistes. No per res, dies com aquest et recorden que no ens hauríem de descuidar de pensar en gran.

EL
DIBUIX



Fer

